

den Kraft, der ligger i Ensidighed, kan jeg ikke gøre ved. Det er en Kendsgerning; det gælder baade Personer og Samfundet, at hvor Ensidighed er, der vil det ogsaa vise sig, at der er Kraften til at fremme et Arbejde større, end hvor den mangler; det er en Kendsgerning, som ikke kan omtvistes.

Hvad endelig angaar det direkte Spørgsmaal, som det ærede Medlem rettede til mig, vil jeg dertil svare, at jeg ser ikke nogen væsentlig Forskel paa det ærede Medlem fra Lejres (K. J. Møller) Anskuelser i denne Sag og de Anskuelser, jeg nærer.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Christiansen: Jeg maa beklage, at jeg endnu er lige klog med Hensyn til Ministerens Standpunkt til denne Sag, thi hans Bemærkninger indeholdt ikke noget Svar paa det Spørgsmaal, jeg stillede. Selvfølgelig er Ministeren ikke forpligtet til at give noget Svar, men det forekommer mig, at Tinget kunde være berettiget til at vente Besked om, hvorledes den højtærede Kultusminister stiller sig til en saadan Sag, som er en Skolesag. Det var derfor, jeg tillod mig at stille dette Spørgsmaal, fordi jeg mener, at Tinget har noget Krav paa at kende hans Stilling. Jeg er fremdeles ikke klar over, hvorvidt Ministeren vil betragte det som en Kommunesag eller vil gaa med til at gøre det til en Statssag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stævning): Uden at ville opholde Tinget ret længe ønsker jeg dog at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de faldne Udtalelser.

Det ærede Medlem fra Lejre (K. J. Møller) var jo enig med os i Ønskeligheden af at etablere en Bespisning, hvorved vi imødekom den Trang, der ubestridelig er til Stede hos en Mængde Børn til i alt Fald i Vintermaanederne ved offentlig Foranstaltning at faa et Maaltid varm Mad en Gang imellem. Det ærede Medlem fremsatte visse fra Forslaget afvigende Anskuelser om den Maade, paa hvilken vi skulde løse dette Spørgsmaal, men jeg skal paa nærværende Tidspunkt ikke komme ind paa disse Udtalelser. Kun vil jeg sige til det ærede Medlem, at naar han opkastede det Spørgsmaal, hvorvidt der kunde være Grund til at gaa videre —, han nævnede, at foruden de Børn, der sul-

tede i Skolerne, var der en hel Del Børn, som slet ikke gaa i Skole endnu, og som ogsaa lide Nød, og at mange Børn kun gaa i Skole 2—3 Dage om Ugen og altsaa ogsaa kun vilde faa varm Mad 2—3 Dage om Ugen —, saa paaskønner jeg selvfølgelig det ærede Medlems gode Villie til at udvide Tanken i det Forslag, vi Socialdemokrater have stillet, men vi selv have ikke povet at foreslaa saa meget, da vi vare bange for, at det saa blot vilde medføre, at vi slet intet naaede. Jeg vil være særdeles glad, om det ærede Medlem vilde vise sin Velvillie ved foreløbig at gaa med til dette Forslag, hvorved det bliver paabudt, at Bespisning af sultne Børn i Skolerne sker under en eller anden Form; saa havde vi dog naaet, at de Børn ikke sad og sultede i Skolen, saa kunde vi maaske en anden Gang tale om at udstrække Velvillien til dem, der ikke gaa i Skole endnu, og til dem, der kun gaa i Skole en 2—3 Gange om Ugen. Naar man tager Munden for fuld, kommer man let til at forsluge sig, og jeg vil advare imod at være saa kærlig mod Forslaget, at man kvæler det af bare Kærlighed. Selvfølgelig gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem har den bedste Hensigt, og selvfølgelig ville vi ogsaa i Udvalget drøfte de Tanker, han fremførte, men jeg vil dog bede om, at man søger at komme til et Resultat ved saa vidt muligt at holde sig indenfor de Rammer, som Loven af 1902 indholder, at det er Skolebørn, man skal tage Sigte paa at hjælpe. Saa kunne vi jo, som sagt, i en anden Omgang komme til at lovgive om alle de mange andre, som i lige saa høj Grad trænge til Bespisning, og som jeg ogsaa gerne ser, vi drage ind under vore beskyttende Vinger, hvis der er Mulighed derfor.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen) sagde, at han baade i Dag og tidligere havde udtalt sin Velvillie for Sagen, men at han nærede Skepsis overfor Formen, og han mente, at vi burde beholde det Grundlag, som er nedlagt i Loven af 1902. Jeg tvivler selvfølgelig ikke paa, at det ærede Medlem nærer Velvillie for Sagen, naar han siger det, og det kan være, at det ikke har været muligt for ham og hans Parti, som dog tæller mange betydelige Mænd, at forme deres Anskuelse i et Ændringsforslag til det Forslag, vi have forelagt. Det havde været den naturlige Fremgangsmaade, idet Sagen jo har været behandlet i 3 Aar, saaledes at man kunde vente, at de skulde kunne have forsøgt at samle deres Tanker